

4.

Phải đợi đến cuối năm lớp chín, khi tôi đã bước qua tuổi mười sáu, hình bóng của anh em thằng Chứng mới bắt đầu nhạt dần trong những giấc mơ tôi.

Dĩ nhiên chúng tôi vẫn còn cặp kè với nhau như ba thằng tiểu quỷ và không ngừng lang thang phá làng phá xóm cũng như làm lắm trò ngốc nghếch khác. Nhưng lúc này, chui vào chùa nấp sau lưng tượng phật để chờ dịp đánh cắp oản xôi hoặc lén lên gác chuông nhà thờ giật chuông boong boong rồi co giò vọt chạy đối với tôi không còn là những giây phút mơ mộng của riêng mình.

Đã có những buổi tôi lần mò ra bờ suối mà không có anh em thằng Chứng. Tôi ra suối chẳng để câu cá, cũng không lặn hụp. Tôi ngồi trên bãi cỏ bằng khuâng nhìn những chiếc lá khô chập chờn theo dòng nước, lòng miên man nghĩ tới tận đâu đâu. Đó là dạo chị Ngà về nhà ông tôi.

Mùa hè năm đó chưa kịp bắt đầu, dì Miên đã hớn hở thông báo với tôi nhân một chuyến về thăm nhà :

- Trường ơi ! Hè này bạn của dì về đây học thi chung với dì đó !
- Vậy hả !

Tôi đáp một cách hững hờ. Tôi biết dì báo tin đó với tôi không phải để chia sẻ niềm vui của dì. Hẳn dì sắp đòi hỏi tôi một chuyện gì đó. Quả nhiên, sau khi ngừng lại để lấy hơi, dì nhìn đắm đắm vào mắt tôi, khẽ giọng dặn :

- Có bạn của dì về ở, Trường bớt nghịch lại một chút nhen !
- Cháu có nghịch gì đâu ! - Tôi đáp, giọng tự ái.

Thấy tôi giận dỗi, dì Miên cười xòa :